

Arrest

nr. 196 393 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2017 en op 4 april 2017.

1.3. Op 28 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 juli 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent geboren op 9 maart 1993 te Gaza. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in uw ouderlijk huis te Zawayda. U maakte uw middelbare scholing niet af om samen met uw vader K.(...) A.(...) te kunnen werken als arbeider in de bouwsector. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA.

U werd meermaals aangesproken door uw buurman A.(...) A.(...). Gedurende jullie gesprekken inviteerde A.(...) u telkens om lid te worden van Hamas. U werd gevraagd om langs te komen bij de Abu Obaida moskee om de zaak verder te bespreken – zo wou men u onder andere tegen betaling pamfletten laten ronddelen - u weigerde echter steeds in te gaan op dit aanbod. U stelde dat u reeds een stabiel inkomen had dankzij uw werkzaamheden in de bouwsector waardoor u geen bijverdienste zocht. Op een ochtend, toen u op het punt stond om uw huis te verlaten, vond er een ontploffing plaats in uw straat bij de auto van A.(...) A.(...). U was als enige ooggetuige van dit incident en u besloot A.(...) in te lichten over de explosie. Op dat moment was echter enkel de vader van A.(...) thuis en hij stuurde u onmiddellijk weg. De volgende ochtend werd u in de voormiddag tegengehouden door de politie en werd u meegenomen naar het politiekantoor. Na uw aankomst op het politiekantoor werd u vrijwel onmiddellijk beschuldigd van het plaatsen van een bom in de auto van A.(...) A.(...). U ontkende echter alle beschuldigingen, u verklaarde dat de band van de auto ontploft was zonder uw toedoen. U werd gedurende de daaropvolgende uren ondervraagd naar de precieze omstandigheden waarin de ontploffing had plaatsgevonden. Diezelfde dag nog werd u voorwaardelijke vrijgelaten; u moest voor een periode van drie maanden verplicht in de tunnels werken. U voerde uw straf gedurende twee maanden consequent uit, maar omwille van de slechte omstandigheden in de tunnels werd u ziek. U mocht van de politiediensten thuis blijven om te herstellen, na uw ziekteverlof zou u echter uw werkzaamheden in de tunnels moeten hervatten. U weigerde echter uw werkzaamheden in de tunnels te hervatten en dook onder bij uw grootvader in Zeitoun. Deze problemen deden u besluiten Gaza te verlaten. Via uw oom M.(...) aan vaderszijde kon u aan een tijdelijk werkvisum voor Algerije geraken. In februari 2012 reisde u naar Algerije via Egypte. U werkte gedurende drie maanden legaal als arbeider voor het bedrijf van A.(...) A.(...). Na het verstrijken van de geldigheid van uw visum bleef u illegaal verder werken voor hetzelfde bedrijf. U ondernam geen enkele poging, voor of na het vervallen van uw werkvisum, om het te vernieuwen. In 2014 huwde u met W.(...) B.(...) M.(...), die over de Algerijnse nationaliteit beschikt, en samen kregen jullie in 2015 een zoon M.(...) A.(...). In 2015 besloot u Algerije te verlaten omwille van uw leven in de illegaliteit. U reisde via Marokko, Spanje en Frankrijk naar België waar u op 17 september 2015 aankwam. Op 28 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek uit Gaza werd uw vader verplicht om uw werkzaamheden in de tunnels over te nemen. Omwille van zijn slechte gezondheid kon hij dit echter niet verderzetten. Sindsdien zit uw vader thuis. Uw broer M.(...) heeft zich na uw vertrek verschillende keren moeten aanmelden bij het politiekantoor omwille van zedenfeiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopieën van uw UNWRA-kaart, een kopie van een oproepingsbrief, een kopie van uw huwelijksakte te Algerije, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw familieboekje te Algerije, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de geboorteakte van uw vader en kopieën van medische attesten van uw vader. Na het gehoor op het CGVS legde u nog verschillende onleesbare kopieën van documenten voor bij het CGVS.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet deze grond voor uitsluiting van de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie strikt worden uitgelegd, en moet artikel 1D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende

bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal). In casu werd vastgesteld dat u vanaf 15 februari 2012 tot voor uw komst naar België in Algerije verbleven heeft. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Bijgevolg dient besloten te worden dat u niet heeft aangetoond dat u kort vóór het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA genoten heeft. Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

Op basis van uw verklaringen dient te worden besloten dat u tot op heden geen duidelijkheid biedt wat betreft uw reële situatie in Algerije en de al dan niet legale omstandigheden waaronder u er zou verbleven hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in 2012 op basis van een legaal werkvisum – geldig voor drie maanden - naar Algerije bent afgereisd. In het kader hiervan legde u uw originele paspoort voor met een inreisstempel voor Algerije, gedateerd op 15 februari 2012. Uw paspoort bevatte echter geen visum. Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u een afzonderlijk document had bekomen via de Palestijnse ambassade in Algerije waarin u door A.(...) A.(...) werd uitgenodigd om gedurende drie maanden te komen werken in Algerije. Uw oom M.(...) zou dit document in samenwerking met uw toekomstige baas voor u hebben geregeld bij de Palestijnse ambassade in Algerije. Dit visum zou na drie maanden verlopen zijn. U kon echter geen enkel document voorleggen ter staving van uw verklaringen betreffende het al dan niet verlopen van uw werkvisum. U zou uw oorspronkelijk visum niet langer in uw bezit hebben, aangezien het al sinds 2012 verlopen was en het sindsdien zoek geraakt is (zie CGVS 4/04/2017, p. 5). Eerder verklaarde u echter uw verlopen werkvisum zelf te hebben verscheurd (zie CGVS 4/04/2017, p. 3). U zou niet in het bezit zijn van andere documenten die het verlopen van uw werkvisum of uw illegaliteit in Algerije kunnen aantonen. Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u verschillende malen door de Algerijnse politie werd aangehouden. U zou tenminste éénmaal een officiële uitwijzingsbrief van de Algerijnse autoriteiten hebben ontvangen (zie CGVS 4/04/2017, p. 4 en 5). Ook in dit geval zou u niet langer over de desbetreffende documenten beschikken.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw werkvisum te verlengen. Dit mag verbazen aangezien u uitdrukkelijk stelde dat u nooit de intentie had om terug te keren naar Gaza na het verlopen van de geldigheid van uw visum (zie CGVS 4/04/2017, p.4). In dit verband stelde u niet op de hoogte te zijn van de wetgeving in Algerije noch de 'te volgen' procedure om uw tijdelijke werkvergunning te verlengen. U stelde dat u zich nog steeds aan het aanpassen was aan de taal en de omgeving waardoor u niet in staat zou zijn geweest de gewenste informatie te verkrijgen (zie CGVS 4/04/2017, p. 3). Dient te worden opgemerkt dat u tewerkgesteld was in een bedrijf dat gerund werd door A.(...) A.(...), zelf een Palestijn afkomstig uit Gaza, die reeds in het verleden verschillende andere Palestijnen tewerkgesteld heeft. U verklaarde op geen enkel moment bij hem te raadde te zijn gegaan in verband met het verlengen van uw werkvergunning, dit ondanks het feit dat u duidelijk op de hoogte was van de geldigheidstermijn van uw visum (zie CGVS 4/04/2017, p. 4). Het is weinig aannemelijk dat u in het kader van bovenstaande bevindingen uw werkgever of andere collega's, waaronder uw oom M.(...), niet onmiddellijk om informatie over de procedure zou hebben gevraagd. Bovendien is het eveneens niet aannemelijk dat A.(...) A.(...) u van zijn kant niet zou hebben ingelicht over de 'te volgen' procedure betreffende het verlengen van uw werkvergunning. U was duidelijk niet van plan om Algerije te verlaten na het verlopen van uw visum (zie CGVS 4/04/2017, p. 4). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat A.(...) A.(...) borg stond voor u bij de Algerijnse autoriteiten (zie CGVS 4/04/2017, p. 3). Het zou dan ongetwijfeld in A.(...) A.(...) zijn voordeel en eigenbelang geweest zijn om ervoor te zorgen dat zijn werknemer(s) op legale wijze in Algerije verbleven. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat, zelfs indien A.(...) A.(...) u niet op de hoogte zou hebben gesteld van de procedure betreffende het verlengen van uw visum, het ongeloofwaardig is dat u zelf geen enkele inspanning zou hebben geleverd om via andere kanalen enerzijds informatie over een verlenging van uw visum te verkrijgen en anderzijds concrete stappen te ondernemen om een legaal verblijf in Algerije te bekomen. U verklaarde immers meermaals dat u in de onmogelijkheid verkeerde

om naar Gaza terug te keren omwille van uw problemen met Hamas (zie CGVS 4/04/2017, p. 4 en 9). Uw gedrag in deze mag bijgevolg verbazen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven in Gaza, onmiddellijk getracht zou hebben een meer permanente verblijfsstatus, of tenminste een verlening van uw huidige statuut, te verkrijgen in Algerije. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u ook niet in staat bent uw oorspronkelijke visum noch de door u vermelde uitwijzingsbrief(-ven) voor te leggen. Voorts bleek u weinig bereid om uw oude werkgever te contacteren om bewijsstukken van uw arbeid en/of uw statuut in Algerije te verkrijgen (zie CGVS 4/04/2017, p. 10). In dit verband verklaarde u eerst dat uw voormalige werkgever ondertussen failliet is, waarna u stelde dat A.(...) A.(...) in het verleden reeds geweigerd zou hebben om mee te werken. Wanneer u gevraagd werd naar de reden van A.(...) A.(...) zijn weigering om u te helpen stelde u dat hij behoorde tot Fatah. U slaagde er echter niet in een coherente verklaring te geven waarom uw werkgever, als Fatah-getrouwe, niet bereid zou zijn u te helpen (zie CGVS 4/04/2017, p. 10). Uw schijnbare onbereidheid om documenten aangaande uw statuut in Algerije, waaronder uw werkvisum en/of de uitwijzingsbrieven, op te vragen en voor te leggen doet sterk vermoeden dat u moedwillig informatie aangaande uw verblijfsstatus in Algerije wenst achter te houden.

Vervolgens blijkt dat u in 2014 – toen u naar eigenzeggende reeds twee jaar illegaal in Algerije verbleef – huwde met uw Algerijnse echtgenote. De Algerijnse wetgeving stelt echter dat indien een Algerijnse onderdaan wil huwen met een niet-Algerijn, deze zich op het moment van het huwelijk rechtmatig op het grondgebied moet bevinden (zie administratief dossier). Uit uw verklaringen blijkt dat dit bij u geenszins het geval was. Toen u geconfronteerd werd met deze bevinding stelde u dat het mogelijk is om via een procedure bij de Algerijnse rechtbank het huwelijk alsnog af te dwingen (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). U nam een advocaat onder de arm om uw huwelijk te kunnen registreren. U was echter niet in staat om details te geven over uw advocaat, zo kon u zich bijvoorbeeld de naam van uw advocaat niet meer herinneren (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat ter voorbereiding van de rechtszaak een dossier werd opgemaakt met alle bewijsstukken (zie CGVS 4/04/2017). Wanneer u gevraagd werd om bewijsstukken neer te leggen ter staving van uw verklaringen aangaande de manier waarop u er toch in slaagde uw huwelijk wettelijk te laten registreren, stelde u dat u noch uw vrouw over dergelijke documenten beschikt. U zou met het document van de rechtbank naar het gemeentehuis gegaan zijn. Daar werd uw administratief dossier ingeruild voor een officiële huwelijksakte en een familieboekje. Hierdoor zou u in de onmogelijkheid bestaan om de rechterlijke procedure aan te tonen (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Dient te worden opgemerkt dat uw uiteenzetting over de manier waarop u er, als illegaal, in zou geslaagd zijn wettelijk te huwen loutere beweringen betreffen die op geen enkele manier gestaafd wordt. Waarom het niet mogelijk zou zijn om nu alsnog in het bezit te komen van enig document ter staving van uw verklaringen, is niet duidelijk. Zoals reeds aangehaald verklaarde u zelf dat u een advocaat had, dat een procedure voor de rechtbank werd gestart alsook dat u uw administratief dossier afgaf op de gemeente (zie supra). U gevraagd waarom u uw advocaat niet kon contacteren, kon u hier ook niet éénduidig op antwoorden. Eerst stelde u dat u veronderstelde dat uw advocaat ondertussen verhuisd is (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Dient te worden opgemerkt dat het hier eveneens om een loutere veronderstelling van uw kant gaat die op geen enkele wijze gestaafd werd door objectieve feiten. Voorts stelde u dat u niet langer in het bezit bent van het telefoonnummer van uw vroegere advocaat waardoor u eveneens in de onmogelijkheid bent om uw advocaat telefonisch te bereiken (zie CGVS 4/04/2017, p. 7 en 8). Wanneer u gevraagd werd of uw echtgenote in staat was om aan de gevraagde documenten te geraken, stelde u dat uw vrouw héél moe en ziek was (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Het is in deze opmerkelijk dat uw echtgenote omwille van gezondheidsredenen niet in staat zou zijn om navraag te doen bij uw advocaat, of bij de betrokken overheidsinstanties, om documenten te bekomen die uw verklaringen onderbouwen, doch anderzijds wel in staat blijkt om naar Algiers te reizen om een Palestijns paspoort voor uw zontje te regelen (zie CGVS 4/04/2017, p. 10). Ook andere leden binnen uw sociaal netwerk, waaronder uw schoonfamilie, zouden niet in staat zijn om u te helpen bij het verkrijgen van de desbetreffende documenten (zie CGVS 4/04/2017, p. 8). Dat ook niemand van uw sociaal netwerk de moeite zou willen doen u, minstens, in het bezit te stellen van het telefoonnummer van uw voormalige advocaat zodat u die alsnog zelf kan contacteren met de vraag u de nodige documenten te bezorgen, is niet aannemelijk. Dient hier te worden benadrukt dat het aan u is om aan te tonen dat u op het moment van uw huwelijk werkelijk illegaal in Algerije verbleef zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u doorgedreven inspanningen heeft geleverd noch bereid bent deze alsnog te leveren, om de gevraagde stavingsstukken te verkrijgen. Deze nalatigheid in combinatie met de vaststellingen dat u zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen om uw onvermogen proberen te vergoelijken doet dan ook ten zeerste het vermoeden rijzen dat u bepaalde informatie aangaande uw verblijf en verblijfsstatus in Algerije wenst verborgen te houden.

Voorts blijkt dat uw pogingen om een statuut te verkrijgen op basis van uw vrouw haar Algerijnse nationaliteit zich beperkten tot het minimum. Zo zou u op het moment van uw huwelijk ,via de rechter, getracht hebben informatie te bekomen over de procedure (zie CGVS 4/04/2017, p. 9). Daarnaast zou u ook een poging ondernomen hebben om een procedure via de gemeente op te starten (zie CGVS 4/04/2017, p. 8). Beide instanties zouden u hebben meegedeeld dat u uw procedure pas kon opstarten eens uw verblijf in Algerije legaal was. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts één poging via de Marokkaanse ambassade zou ondernomen hebben om Algerije legaal te verlaten en terug binnen te komen. Uw poging zou op niets zijn uitgelopen omwille van uw gebrek aan een geldige verblijfstitel in Algerije (zie CGVS 4/04/2017, p. 9). Dient te worden opgemerkt dat u ook hier geen enkel bewijsstuk van voorlegt. Uit het bovenstaande blijkt geen doorgedreven inspanning om uw situatie in Algerije te legaliseren. Bijkomend blijkt dat u op geen enkel moment asiel heeft aangevraagd in Algerije (zie CGVS 4/04/2017, p. 9). U verklaarde niet overtuigd te zijn van het nut, aangezien United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) geen bescherming noch iets anders aanbieden (zie CGSV 4/04/2017, p. 9).

Daarenboven werd u op het einde van het tweede gehoor nog eens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat het onmogelijk is om stukken voor te leggen betreffende de pogingen die u ondernam een verblijfsvergunning te krijgen en aangaande de rechtszaak die aanspande om uw huwelijk te laten registeren én u werd nogmaals aangemaand toch nog documenten voor te leggen (zie CGVS 4/04/2017, p. 12). Ondanks het herhaaldelijk aandringen de gevraagde stukken voor te leggen heeft u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorgelegd die uw beweringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Algerije kunnen staven. Op 7 april 2017 voegde u, via uw advocaat, nog verschillende documenten toe aan uw dossier. In het kader hiervan werd een beëdigde tolk gevraagd om de documenten te vertalen. Bleek echter dat de toegevoegde documenten grotendeels onleesbaar zijn waardoor men in de onmogelijkheid bestond om een betrouwbare weergave te geven van de inhoud van de desbetreffende documenten. Op 10 april 2017 werd uw advocaat hiervan door het CGVS telefonisch op de hoogte gesteld. Gedurende het telefonisch gesprek beloofde uw advocaat om u zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van deze bevinding alsook u te vragen om betere kopieën voor te leggen. Sindsdien werden echter geen andere, (meer) leesbare kopieën van de documenten voorgelegd. Dit getuigt evenin van een doorgedreven inspanning van uw kant om alsnog enig stavingsstuk te verkrijgen.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Algerije, uw eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom u deze status zou verloren hebben en / of niet langer kan verlengen.

Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent , noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Gaza, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een asielzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in een land waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft en er geen redenen voorhanden zijn dat hij daarheen niet kan terugkeren. U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Algerije, uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge een uw verblijf in Algerije, en dit voor de indiening van uw asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk gevestigd heeft dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Zelfs indien Algerije niet kan beschouwd worden als u land van gewoonlijk verblijf, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfssituatie aldaar. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel – in casu Algerije –

reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoet komt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfssituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u zulk een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

Bijkomstig dient te worden vastgesteld dat uw problemen in Gaza ongeloofwaardig zijn omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat **uw verklaringen** in verband met de door u ondervonden problemen **niet éénsluident** zijn. Zo stelde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat leden van Hamas bij thuis langskwamen om zowel u als uw vader in te lijven bij hun organisatie. Jullie durfden hun aanbod niet te weigeren, waardoor zowel u als uw vader zich aansloten bij Hamas. Gedurende drie maanden was u verantwoordelijk voor het graven van een tunnel tussen Gaza en Egypte. Ook uw vader zou tewerkgesteld zijn als bouwvakker bij Hamas (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Na drie maanden werd het werk bij Hamas u teveel waardoor u besloot de organisatie te verlaten, als wraak voor uw verraad beschuldigde uw buurman A.(...) A.(...) u van het opblazen van zijn auto. U werd opgeroepen om zich aan te melden bij het politiekantoor waarna u werd vrijgelaten. Hierna zou u besloten hebben om Gaza te ontvluchten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) stelde u daarentegen dat u systematisch weigerde in te gaan op het aanbod van A.(...) om u aan te sluiten bij Hamas (zie CGVS 28/02/2017, p. 13). Uw werkzaamheden in de tunnels zouden gerelateerd zijn aan, en een vervolg zijn van, uw vermeende betrokkenheid bij de explosie nabij A.(...) A.(...) auto (zie CGVS 28/02/2017, p. 13 en 14). U geconfronteerd met deze bevinding stelde u dat het een vergissing van uw kant betrof bij uw eerste interview (zie CGVS 28/02/2017, p. 15). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u nochtans dat uw interview op de DVZ goed verlopen was, dat u verklaringen u op het einde in het Arabisch werden voorgelezen én dat alles toen correct genoteerd werd (zie CGVS 28/02/2017, p. 2). Het betreft tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas raken. Het is in deze dan ook hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging reeds in ernstige mate.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u, nadat u omwille van gezondheidsredenen uw werkzaamheden in de tunnels had mogen onderbreken, besloten zou hebben uw activiteiten als bouwvakker opnieuw op te nemen (zie CGVS 28/02/2017, p. 14). U wou naar eigen zeggen ontsnappen aan uw straf in de tunnels (zie CGVS 28/02/2017, p. 14). Dient te worden opgemerkt dat uw beroepsactiviteiten zich afspelen in de publieke ruimte, waardoor het niet geheel uitgesloten of ondenkbaar is dat u opgemerkt zou worden door de politiediensten, uw buurman en/ of andere Hamas leden. Het mag dan verbazen dat u het risico zou hebben genomen om opgemerkt te worden, terwijl u eigenlijk ziek thuis zou moeten zitten, en u zich op die manier een zwaardere straf boven het hoofd zou halen. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven zoals u in uw verklaringen doet uitschijnen, niet openlijk uw werkzaamheden zou hebben verder gezet. Dient bijgevolg te worden opgemerkt dat uw gedrag in deze op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees.

De vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (zie CGVS 28/02/2017, p. 10 en 16). Gezien Hamas de controle heeft over de Rafah-grenspost is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas wordt gezocht, het risico zou nemen om legaal te vertrekken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dossier was overgeheveld naar de interne veiligheidsdiensten van Hamas (zie CGVS 28/02/2017, p. 14 en 16). Dan mag het verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen gezocht werd door de interne veiligheidsdiensten, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via een Hamasgrenspost Gaza te verlaten. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor

vervolging. Dat u bovendien probleemloos Gaza kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat gaan geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te worden gezocht door Hamas.

Gezien voorgaande kan evenmin worden volgehouden dat u, tot op heden, thuis wordt gezocht en dat nog meerdere oproepingsbrieven voor u werden verstuurd. De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw UNWRA-kaart, een kopie van uw huwelijksakte te Algerije, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw familieboekje te Algerije, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de geboorteakte van uw vader en kopieën van medische attesten van uw vader bevestigen louter uw persoonsgegevens en die van uw familieleden, uw herkomst, uw vader zijn medische toestand alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat de oproepingsbrief van het politiekantoor te Deir al Balah betreft, dient te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. De documenten die u na het gehoor op het CGVS voorlegde werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), geeft verzoeker vooreerst een theoretische uitzetting omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag, de onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hij verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, diverse rechtsleer en rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Voorts wijst verzoeker erop dat hij het nodige deed om een aantal documenten te verzamelen om zijn verklaringen verder te staven.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de zogeheten tegenstrijdigheden, opgedoken in de respectievelijke gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, loutere nuances betreffen die geenszins aantonen dat hij geen accurate verklaringen zou hebben afgelegd of zou hebben willen afleggen. Hij werpt ook op dat *“in het licht van de actuele situatie daar niet zomaar documenten van hand wisselen.”*, dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend, dat hij *“de documenten heeft overgelegd die hij kon overleggen en in de toestand dat hij ze in zijn bezit had”* en dat *“het onvermogen en radeloosheid van verzoeker eenvoudigweg blijken uit zijn beweegredenen om naar België te vluchten en asiel aan te vragen.”*

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent “daden van vervolging”, waarna hij herhaalt dat hij werd benaderd om toe te treden tot Hamas. Hij loopt aldus naar eigen zeggen een reëel risico te worden vervolgd omwille van een “politieke” overtuiging.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza dermate ernstig is dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal zich sterkt met cijfers die lichte dalingen van geweld in bepaalde periodes weergeven en werpt te dezen op dat een vermindering van gevaar in bepaalde periodes niet automatisch inhoudt dat er *de facto* geen gevaar meer is. Hij wijst er in dit verband op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de situatie in de Gazastrook erbarmelijk kan zijn, zoals ook blijkt uit rapporten van onder andere Human Rights Watch en UNRWA. Verzoeker stelt dat hij bijgevolg ernstig geraakt wordt in de “voldoende middelen” waarvan het Commissariaat-generaal gewag maakt in de bestreden beslissing,

dat zijn situatie op dit moment allerm minst als behoorlijk kan worden omschreven en dat hij niet over de middelen beschikt om zichzelf te beschermen tegen de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker voert tot slot aan dat het Commissariaat-generaal er gemakkelij kheidshalve en ten onrechte van uitgaat dat Algerije zijn land van gewoonly k verblijf zou zijn en er geen reden zou zijn waarom hij er niet zou kunnen terugkeren, dit terwijl Palestina dient te worden weerhouden als het werkelij ke herkomstland van verzoeker. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor hem bij een eventuele terugkeer naar Gaza.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij problemen heeft met zijn ruggengraat en dat bovendien zijn familie recentelij k vluchtte naar Egypte. Hij betoogt: *“Overwegende de mensenrechtenrapporten over Gaza die stellen dat indien verzoeker uiteindelij k terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld :*

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;*
- (ii) inadequate huisvesting;*
- (iii) discriminatie;*
- (iv) schending van gezondheidsrechten;*
- (v) schending van mensenrechten;*
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;*
- (vii) onmenselij ke behandeling.*
- (viii) foltering*
- (ix) onadequate steun van UNWRA*

Dat de middelen van verzoeker dan ook volledi g ontoereikend zullen zijn en hij op generlei manier zal kunnen wapenen tegen de precaire situatie in zijn land van herkomst.

Dat de ondersteuning door hulporganisaties in het geval van verzoeker onbestaand is. (...)

Dat hij bovendien mogelij ks zal worden blootgesteld aan foltering en zal worden gevangengenomen.”

2.5. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.6. Blij kens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Algerije, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelij k maakt voor de commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krij gen op zijn reële verblij fssituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming, (ii) bijkomend dient te worden vastgesteld dat zijn problemen in Gaza ongeloofwaardig zijn daar (1) hij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt over de door hem ondervonden problemen met Hamas, (2) zijn gedrag – hij zou, nadat hij omwille van gezondheidsredenen zijn werkzaamheden in de tunnels had mogen onderbreken, besloten hebben zijn activiteiten als bouwvakker opnieuw op te nemen – eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn voorgehouden vrees ondermijnt daar hij alzo het risico liep om opgemerkt te worden terwijl hij eigenlij k ziek thuis zou moeten zitten en hij zich op die manier een zwaardere straf boven het hoofd zou kunnen halen en (3) de vaststelling dat hij legaal, met zijn eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost de geloofwaardigheid van zijn beweringen bijkomend op de helling zet, en bijgevolg evenmin kan worden volgehouden dat hij tot op heden thuis wordt gezocht en dat nog meerdere oproepingsbrieven voor hem werden verstuurd, en (iii) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen veranderen, zoals wordt toegelicht.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers identiteit en (oorspronkelij ke) afkomst uit de Gazastroom in de bestreden beslissing op zich niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van

de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

Artikel 1D sluit alleen personen die “thans bescherming of bijstand genieten” van een ander orgaan of andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR, uit van de werkingssfeer van dit verdrag. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van het tweede lid (§ 52).

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat hij van 15 februari 2012 tot 2015 in Algerije heeft verbleven, waar hij huwde en een gezin stichtte. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Er kan aldus geenszins worden gesteld dat verzoeker kort vóór het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. De argumentatie in het verzoekschrift waar wordt uiteengezet “*Dat verzoeker UNWRA geregistreerd is.*

Dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen. Dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap. Dat in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen.

Dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig in bepaalde gevallen volkomen ontoereikend is.” is in casu dan ook niet dienstig.

2.8. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland C-277/11*) op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker nog verwijst naar het

arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten in Gaza ongeloofwaardig werden bevonden en omdat hij een flagrant gebrek aan medewerking aan de dag legt en geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Algerije, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen.

Aangaande de door verzoeker opgeworpen gedeelde bewijslast, merkt de Raad andermaal op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten in Gaza en omtrent zijn verblijfsstatus in Algerije terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker brengt evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs bij betreffende zijn statuut in Algerije. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht om optimale medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

2.9. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van

de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij op 15 februari 2012 op legale wijze naar Algerije is gereisd, waar hij tot zijn vertrek in 2015 ononderbroken als bouwvakker heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 11, p. 4). In 2014 huwde hij er met W.B.M., die over de Algerijnse nationaliteit beschikt en met wie hij in 2015 een zoon kreeg (administratief dossier, stuk 11, p. 3 en p. 7). Verzoeker beweert dat hij slechts drie maanden legaal in Algerije heeft verbleven en dat hij na het verstrijken van de geldigheid van zijn visum in de illegaliteit is terechtgekomen. Naar het oordeel van de Raad kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen *“Op basis van uw verklaringen dient te worden besloten dat u tot op heden geen duidelijkheid biedt wat betreft uw reële situatie in Algerije en de al dan niet legale omstandigheden waaronder u er zou verbleven hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in 2012 op basis van een legaal werkvisum – geldig voor drie maanden - naar Algerije bent afgereisd. In het kader hiervan legde u uw originele paspoort voor met een inreisstempel voor Algerije, gedateerd op 15 februari 2012. Uw paspoort bevatte echter geen visum. Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u een afzonderlijk document had bekommen via de Palestijnse ambassade in Algerije waarin u door A.(...) A.(...) werd uitgenodigd om gedurende drie maanden te komen werken in Algerije. Uw oom M.(...) zou dit document in samenwerking met uw toekomstige baas voor u hebben geregeld bij de Palestijnse ambassade in Algerije. Dit visum zou na drie maanden verlopen zijn. U kon echter geen enkel document voorleggen ter staving van uw verklaringen betreffende het al dan niet verlopen van uw werkvisum. U zou uw oorspronkelijk visum niet langer in uw bezit hebben, aangezien het al sinds 2012 verlopen was en het sindsdien zoek geraakt is (zie CGVS 4/04/2017, p. 5). Eerder verklaarde u echter uw verlopen werkvisum zelf te hebben verscheurd (zie CGVS 4/04/2017, p. 3). U zou niet in het bezit zijn van andere documenten die het verlopen van uw werkvisum of uw illegaliteit in Algerije kunnen aantonen. Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u verschillende malen door de Algerijnse politie werd aangehouden. U zou tenminste éénmaal een officiële uitwijzingsbrief van de Algerijnse autoriteiten hebben ontvangen (zie CGVS 4/04/2017, p. 4 en 5). Ook in dit geval zou u niet langer over de desbetreffende documenten beschikken.*

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw werkvisum te verlengen. Dit mag verbazen aangezien u uitdrukkelijk stelde dat u nooit de intentie had om terug te keren naar Gaza na het verlopen van de geldigheid van uw visum (zie CGVS 4/04/2017, p.4). In dit verband stelde u niet op de hoogte te zijn van de wetgeving in Algerije noch de ‘te volgen’ procedure om uw tijdelijke werkvergunning te verlengen. U stelde dat u zich nog steeds aan het aanpassen was aan de taal en de omgeving waardoor u niet in staat zou zijn geweest de gewenste informatie te verkrijgen (zie CGVS 4/04/2017, p. 3). Dient te worden opgemerkt dat u tewerkgesteld was in een bedrijf dat gerund werd door A.(...) A.(...), zelf een Palestijn afkomstig uit Gaza, die reeds in het verleden verschillende andere Palestijnen tewerkgesteld heeft. U verklaarde op geen enkel moment bij hem te raadde te zijn gegaan in verband met het verlengen van uw werkvergunning, dit ondanks het feit dat u duidelijk op de hoogte was van de geldigheidstermijn van uw visum (zie CGVS 4/04/2017, p. 4). Het is weinig aannemelijk dat u in het kader van bovenstaande bevindingen uw werkgever of andere collega’s, waaronder uw oom M.(...), niet onmiddellijk om informatie over de procedure zou hebben gevraagd. Bovendien is het eveneens niet aannemelijk dat A.(...) A.(...) u van zijn kant niet zou hebben ingelicht over de ‘te volgen’ procedure betreffende het verlengen van uw werkvergunning. U was duidelijk niet van plan om Algerije te verlaten na het verlopen van uw visum (zie CGVS 4/04/2017, p. 4). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat A.(...) A.(...) borg stond voor u bij de Algerijnse autoriteiten (zie CGVS 4/04/2017, p. 3). Het zou dan ongetwijfeld in A.(...) A.(...) zijn voordeel en eigenbelang geweest zijn om ervoor te zorgen dat zijn werknemer(s) op legale wijze in Algerije verbleven. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat, zelfs indien A.(...) A.(...) u niet op de hoogte zou hebben gesteld van de procedure betreffende het verlengen van uw visum, het ongeloofwaardig is dat u zelf geen enkele inspanning zou hebben geleverd om via andere kanalen enerzijds informatie over een verlenging van uw visum te verkrijgen en anderzijds concrete stappen te ondernemen om een legaal verblijf in Algerije te bekommen. U verklaarde immers meermaals dat u in de onmogelijkheid verkeerde om naar Gaza terug te keren omwille van uw problemen met Hamas (zie CGVS 4/04/2017, p. 4 en 9). Uw gedrag in deze mag bijgevolg verbazen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven in Gaza, onmiddellijk getracht zou hebben een meer permanente verblijfsstatus, of tenminste een verlening van uw huidige statuut, te verkrijgen in Algerije. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u ook niet in staat bent uw oorspronkelijke visum noch de

door u vermeldde uitwijzingsbrief(-ven) voor te leggen. Voorts bleek u weinig bereid om uw oude werkgever te contacteren om bewijsstukken van uw arbeid en/of uw statuut in Algerije te verkrijgen (zie CGVS 4/04/2017, p. 10). In dit verband verklaarde u eerst dat uw voormalige werkgever ondertussen failliet is, waarna u stelde dat A.(...) A.(...) in het verleden reeds geweigerd zou hebben om mee te werken. Wanneer u gevraagd werd naar de reden van A.(...) A.(...) zijn weigering om u te helpen stelde u dat hij behoorde tot Fatah. U slaagde er echter niet in een coherente verklaring te geven waarom uw werkgever, als Fatah-getrouwe, niet bereid zou zijn u te helpen (zie CGVS 4/04/2017, p. 10). Uw schijnbare onbereidheid om documenten aangaande uw statuut in Algerije, waaronder uw werkvisum en/of de uitwijzingsbrieven, op te vragen en voor te leggen doet sterk vermoeden dat u moedwillig informatie aangaande uw verblijfsstatus in Algerije wenst achter te houden.

Vervolgens blijkt dat u in 2014 – toen u naar eigenzeggeng reeds twee jaar illegaal in Algerije verbleef – huwde met uw Algerijnse echtgenote. De Algerijnse wetgeving stelt echter dat indien een Algerijnse onderdaan wil huwen met een niet-Algerijn, deze zich op het moment van het huwelijk rechtmatig op het grondgebied moet bevinden (zie administratief dossier). Uit uw verklaringen blijkt dat dit bij u geenszins het geval was. Toen u geconfronteerd werd met deze bevinding stelde u dat het mogelijk is om via een procedure bij de Algerijnse rechtbank het huwelijk alsnog af te dwingen (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). U nam een advocaat onder de arm om uw huwelijk te kunnen registreren. U was echter niet in staat om details te geven over uw advocaat, zo kon u zich bijvoorbeeld de naam van uw advocaat niet meer herinneren (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat ter voorbereiding van de rechtszaak een dossier werd opgemaakt met alle bewijsstukken (zie CGVS 4/04/2017). Wanneer u gevraagd werd om bewijsstukken neer te leggen ter staving van uw verklaringen aangaande de manier waarop u er toch in slaagde uw huwelijk wettelijk te laten registreren, stelde u dat u noch uw vrouw over dergelijke documenten beschikt. U zou met het document van de rechtbank naar het gemeentehuis gegaan zijn. Daar werd uw administratief dossier ingeruild voor een officiële huwelijksakte en een familieboekje. Hierdoor zou u in de onmogelijkheid bestaan om de rechterlijke procedure aan te tonen (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Dient te worden opgemerkt dat uw uiteenzetting over de manier waarop u er, als illegaal, in zou geslaagd zijn wettelijk te huwen loutere beweringen betreffen die op geen enkele manier gestaafd wordt. Waarom het niet mogelijk zou zijn om nu alsnog in het bezit te komen van enig document ter staving van uw verklaringen, is niet duidelijk. Zoals reeds aangehaald verklaarde u zelf dat u een advocaat had, dat een procedure voor de rechtbank werd gestart alsook dat u uw administratief dossier afgaf op de gemeente (zie supra). U gevraagd waarom u uw advocaat niet kon contacteren, kon u hier ook niet éénduidig op antwoorden. Eerst stelde u dat u veronderstelde dat uw advocaat ondertussen verhuisd is (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Dient te worden opgemerkt dat het hier eveneens om een loutere veronderstelling van uw kant gaat die op geen enkele wijze gestaafd werd door objectieve feiten. Voorts stelde u dat u niet langer in het bezit bent van het telefoonnummer van uw vroegere advocaat waardoor u eveneens in de onmogelijk bent om uw advocaat telefonisch te bereiken (zie CGVS 4/04/2017, p. 7 en 8). Wanneer u gevraagd werd of uw echtgenote in staat was om aan de gevraagde documenten te geraken, stelde u dat uw vrouw héél moe en ziek was (zie CGVS 4/04/2017, p. 7). Het is in deze opmerkelijk dat uw echtgenote omwille van gezondheidsredenen niet in staat zou zijn om navraag te doen bij uw advocaat, of bij de betrokken overheidsinstanties, om documenten te bekomen die uw verklaringen onderbouwen, doch anderzijds wel in staat blijkt om naar Algiers te reizen om een Palestijns paspoort voor uw zontje te regelen (zie CGVS 4/04/2017, p. 10). Ook andere leden binnen uw sociaal netwerk, waaronder uw schoonfamilie, zouden niet in staat zijn om u te helpen bij het verkrijgen van de desbetreffende documenten (zie CGVS 4/04/2017, p. 8). Dat ook niemand van uw sociaal netwerk de moeite zou willen doen u, minstens, in het bezit te stellen van het telefoonnummer van uw voormalige advocaat zodat u die alsnog zelf kan contacteren met de vraag u de nodige documenten te bezorgen, is niet aannemelijk. Dient hier te worden benadrukt dat het aan u is om aan te tonen dat u op het moment van uw huwelijk werkelijk illegaal in Algerije verbleef zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u doorgedreven inspanningen heeft geleverd noch bereid bent deze alsnog te leveren, om de gevraagde stavingsstukken te verkrijgen. Deze nalatigheid in combinatie met de vaststellingen dat u zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen en veronderstellingen om uw onvermogen proberen te vergoelijken doet dan ook ten zeerste het vermoeden rijzen dat u bepaalde informatie aangaande uw verblijf en verblijfsstatus in Algerije wenst verborgen te houden.

Voorts blijkt dat uw pogingen om een statuut te verkrijgen op basis van uw vrouw haar Algerijnse nationaliteit zich beperkten tot het minimum. Zo zou u op het moment van uw huwelijk, via de rechter, getracht hebben informatie te bekomen over de procedure (zie CGVS 4/04/2017, p. 9). Daarnaast zou u ook een poging ondernomen hebben om een procedure via de gemeente op te starten (zie CGVS 4/04/2017, p. 8). Beide instanties zouden u hebben meegedeeld dat u uw procedure pas kon opstarten eens uw verblijf in Algerije legaal was. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts één poging via de Marokkaanse ambassade zou ondernomen hebben om Algerije legaal te verlaten en terug binnen te

komen. Uw poging zou op niets zijn uitgelopen omwille van uw gebrek aan een geldige verblijfstitel in Algerije (zie CGVS 4/04/2017, p. 9). Dient te worden opgemerkt dat u ook hier geen enkel bewijsstuk van voorlegt. Uit het bovenstaande blijkt geen doorgedreven inspanning om uw situatie in Algerije te legaliseren. Bijkomend blijkt dat u op geen enkel moment asiel heeft aangevraagd in Algerije (zie CGVS 4/04/2017, p. 9). U verklaarde niet overtuigd te zijn van het nut, aangezien United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) geen bescherming noch iets anders aanbieden (zie CGSV 4/04/2017, p. 9).

Daarenboven werd u op het einde van het tweede gehoor nog eens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat het onmogelijk is om stukken voor te leggen betreffende de pogingen die u ondernam een verblijfsvergunning te krijgen en aangaande de rechtszaak die aanspande om uw huwelijk te laten registeren én u werd nogmaals aangemaand toch nog documenten voor te leggen (zie CGVS 4/04/2017, p. 12). Ondanks het herhaaldelijk aandringen de gevraagde stukken voor te leggen heeft u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorgelegd die uw beweringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Algerije kunnen staven. Op 7 april 2017 voegde u, via uw advocaat, nog verschillende documenten toe aan uw dossier. In het kader hiervan werd een beëdigde tolk gevraagd om de documenten te vertalen. Bleek echter dat de toegevoegde documenten grotendeels onleesbaar zijn waardoor men in de onmogelijkheid bestond om een betrouwbare weergave te geven van de inhoud van de desbetreffende documenten. Op 10 april 2017 werd uw advocaat hiervan door het CGVS telefonisch op de hoogte gesteld. Gedurende het telefonisch gesprek beloofde uw advocaat om u zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van deze bevinding alsook u te vragen om betere kopieën voor te leggen. Sindsdien werden echter geen andere, (meer) leesbare kopieën van de documenten voorgelegd. Dit getuigt evenin van een doorgedreven inspanning van uw kant om alsnog enig stavingsstuk te verkrijgen.”

Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de omstandigheden van zijn verblijf in Algerije, omtrent zijn pogingen (of het gebrek daaraan) om een verblijfsvergunning te verkrijgen en over de manier waarop hij er, als beweerde illegaal, in geslaagd is om wettelijk te huwen, alsook zijn duidelijke onbereidheid om documenten aangaande zijn statuut in Algerije op te vragen en voor te leggen, doen de Raad besluiten dat hij informatie aangaande zijn verblijf en verblijfsstatus in Algerije verborgen wenst te houden. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Algerie. Acquisition de la nationalité algérienne par un Palestinien des Territoires” van 18 oktober 2016), waaruit blijkt dat verzoeker op vrij eenvoudige wijze de Algerijnse nationaliteit kan verkrijgen, al dan niet op basis van zijn huwelijk, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen van zijn illegale verblijfsstatus in Algerije. Daar verzoeker gedurende drie jaar in Algerije heeft gewoond en gewerkt, hij er wettelijk in het huwelijk is getreden en er een gezin heeft gesticht, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker in Algerije duurzame banden heeft ontwikkeld zodat dit land naar het oordeel van de Raad als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden bestempeld. Dienvolgens dient verzoekers vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Algerije en is de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook *in casu* niet dienstig.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2015 besloot om Algerije te verlaten omwille van zijn leven in de illegaliteit. Hij verklaarde uitdrukkelijk in Algerije geen problemen te hebben gekend, behalve deze voortvloeiend uit zijn illegale verblijfsstatus (administratief dossier, stuk 11, p. 17). Hieraan kan echter om hoger vermelde redenen geen geloof worden gehecht. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij in Algerije een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Gaza in 2012 te verlaten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: “Bijkomstig dient te worden vastgesteld dat uw problemen in Gaza ongeloofwaardig zijn omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de door u ondervonden problemen **niet éénsluidend** zijn. Zo stelde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat leden van Hamas bij thuis langskwamen om zowel u als uw vader in te lijven bij hun organisatie. Jullie durfden hun aanbod niet te weigeren, waardoor zowel u als uw vader zich aansloten bij Hamas. Gedurende drie maanden was u verantwoordelijk voor het graven van een tunnel tussen Gaza en Egypte. Ook uw vader zou tewerkgesteld zijn als bouwvakker bij Hamas (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Na drie maanden werd het werk bij Hamas u teveel waardoor u besloot de organisatie te verlaten, als wraak voor uw verraad beschuldigde uw buurman A.(...) A.(...) u van het opblazen van zijn auto. U werd opgeroepen om zich aan te melden bij het politiekantoor waarna u werd vrijgelaten. Hierna zou u

besloten hebben om Gaza te ontvluchten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) stelde u daarentegen dat u systematisch weigerde in te gaan op het aanbod van A.(...) om u aan te sluiten bij Hamas (zie CGVS 28/02/2017, p. 13). Uw werkzaamheden in de tunnels zouden gerelateerd zijn aan, en een vervolg zijn van, uw vermeende betrokkenheid bij de explosie nabij A.(...) A.(...) auto (zie CGVS 28/02/2017, p. 13 en 14). U geconfronteerd met deze bevinding stelde u dat het een vergissing van uw kant betrof bij uw eerste interview (zie CGVS 28/02/2017, p. 15). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u nochtans dat uw interview op de DVZ goed verlopen was, dat u verklaringen u op het einde in het Arabisch werden voorgelezen én dat alles toen correct genoteerd werd (zie CGVS 28/02/2017, p. 2). Het betreft tegenstrijdigheden die de kern van uw asielaanvraag raken. Het is in deze dan ook hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging reeds in ernstige mate.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u, nadat u omwille van gezondheidsredenen uw werkzaamheden in de tunnels had mogen onderbreken, besloten zou hebben uw activiteiten als bouwvakker opnieuw op te nemen (zie CGVS 28/02/2017, p. 14). U wou naar eigen zeggen ontsnappen aan uw straf in de tunnels (zie CGVS 28/02/2017, p. 14). Dient te worden opgemerkt dat uw beroepsactiviteiten zich afspelen in de publieke ruimte, waardoor het niet geheel uitgesloten of ondenkbaar is dat u opgemerkt zou worden door de politiediensten, uw buurman en/ of andere Hamas leden. Het mag dan verbazen dat u het risico zou hebben genomen om opgemerkt te worden, terwijl u eigenlijk ziek thuis zou moeten zitten, en u zich op die manier een zwaardere straf boven het hoofd zou halen. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven zoals u in uw verklaringen doet uitschijnen, niet openlijk uw werkzaamheden zou hebben verder gezet. Dient bijgevolg te worden opgemerkt dat uw gedrag in deze op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees.

De vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (zie CGVS 28/02/2017, p. 10 en 16). Gezien Hamas de controle heeft over de Rafah-grenspost is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas wordt gezocht, het risico zou nemen om legaal te vertrekken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dossier was overgeheveld naar de interne veiligheidsdiensten van Hamas (zie CGVS 28/02/2017, p. 14 en 16). Dan mag het verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen gezocht werd door de interne veiligheidsdiensten, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via een Hamasgrenspost Gaza te verlaten. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Dat u bovendien probleemloos Gaza kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat gaan geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te worden gezocht door Hamas.

Gezien voorgaande kan evenmin worden volgehouden dat u, tot op heden, thuis wordt gezocht en dat nog meerdere oproepingsbrieven voor u werden verstuurd. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen in Gaza, te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Zo tracht verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op generlei wijze te weerleggen of te verklaren doch hij beperkt zich er toe deze te minimaliseren, waarmee hij echter niet vermag de tegenstrijdigheden uit te klaren. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreffen deze tegenstrijdigheden overigens geenszins "nuances" doch raken ze aan de kern van verzoekers relaas aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Gaza in februari 2012, zodat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnen. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Gaza zou hebben gekend en dienvolgens evenmin

aan zijn bewering dat hij tot op heden wordt gezocht door Hamas. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw UNWRA-kaart, een kopie van uw huwelijksakte te Algerije, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw familieboekje te Algerije, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de geboorteakte van uw vader en kopieën van medische attesten van uw vader bevestigen louter uw persoonsgegevens en die van uw familieleden, uw herkomst, uw vader zijn medische toestand alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat de oproepingsbrief van het politiekantoor te Deir al Balah betreft, dient te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. De documenten die u na het gehoor op het CGVS voorlegde werden hierboven reeds besproken.”*

2.12. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden benadrukt dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS